

borgerlighed. Der er også billeder af patienter og afdelinger, der udstiller den afgrundsdybe kløft, der var mellem behandlere og behandlede. Og citater, der afslører, at de sindssyge knap blev regnet som mennesker. En kvindelig patient frøken A. døde af behandlingen, og hendes psykiater gav klart udtryk for, at hverken hendes sygdom eller hendes død havde nogen særlig betydning. Det store spørgsmål er ifølge Kragh, om vi i dag er bedre til at skelne skidt fra kanel.

For i Danmark er der fortsat gang i elektrochokbehandlingen. Den er blevet udviklet, så det er knap så ubehageligt, som det var en gang, blandt andet fordi patienterne bedøves, mens de stødes. Men der er mange andre lande, hvor denne behandling slet ikke bruges mere. Danske psykiatere hævder, at elektrochokbehandlingen har en positiv virkning på dyb depression og virker langt hurtigere end

den medicinske antidepressive behandling. Der er også blandt danske psykiatere en fornyet interesse for psykokirurgi, i form af en lobotomi light.

Kragh fremhæver flere gange den manglende kritiske sans hos pressen i forhold til psykiatrien og spørgsmålet er, om denne mangel på kritisk tilgang stadig gør sig gældende. Men samtidig med, at behandlingssystemet skal forsøge at lære af fortiden, må modet på at forsøge nye behandlinger ikke gå tabt. Der er fortsat behov for at udvikle bedre helbredende og symptomdæmpende behandling til psykiatriske sygdomme, som er invaliderende for mange af dem, der rammes.

Bogen er yderst velskrevet og omhyggelig, Phd-støvet er banket pænt af, og man fængsles af den gribende historie, der fol-des ud. Der er desuden udførlige noter, referencer og tabeller til belysning af statistik.

'HVID TERROR' I ÅRHUS

— ung kvindes forbavsende overgang fra elitesvømning til at gå undercover i det århusianske nazimiljø

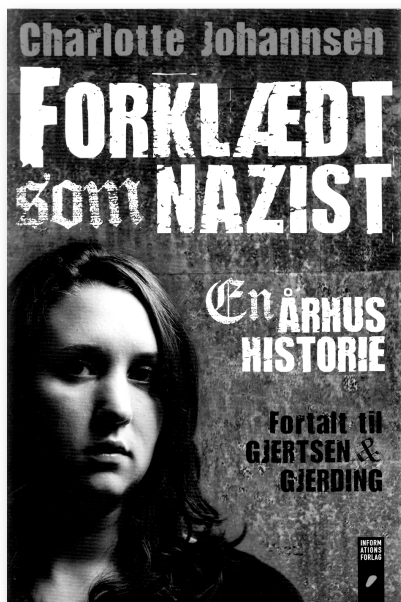
ANMELDELSE AF
BENNY LIHME

Farven hvid dominerer i 21 årige Charlotte Johannsens undercover historie fra det nazistiske miljø i Århus: fodboldklubben AGF's højreradikale hooligans kalder sig for "White Pride", fodboldholdet lyder kælenavnet "De Hvi'e", og de højreekstreme overvejende unge mennesker kommer på stamværtshuset "Den Hvide Hest".

Den personlige, og altså ikke politiske, baggrund for den tidligere landsholdssvømmer Charlotte Johannsens modige/dumdristige beslutning efteråret 2008 om at infiltrere det århusianske nazimiljø, var et groft uprovokeret overfald på vennen Simon. "White Pride" gerningsmændene

blev aldrig dømt, så der er et forståeligt hævnmotiv bag forfatterens beslutning om at gå undercover i det, der i bogen viser sig at være et broget politisk ufarligt, men skræmmende hadefuldt voldeligt stor drikende miljø, som på forbavsende vis er socialt inkluderet i normale Århus settings.

Politisk bliver forfatteren først i efterordet, hvor hun ikke mindst langer ud efter AGF og Århus Stadion, som hun mener er en medvirkende årsag til, at "Århus er blevet racisternes by". På baggrund af ikke mindst Charlottes møde i miljøet med nogle helt unge, en gruppe kaldet Barndommen, skriver hun i efterordet, at de

Charlotte Johanssen:
Forklædt som nazist.
En århushistorie.

Fortalt til Marchen Neel Gjertsen
og Sebastian Gjerding.
Informations Forlag.
260 sider, kr. 299,-.

unges radikaliserings først og fremmest finder sted på Århus Stadion, hvor det apolitiske fan miljø "søndag efter søndag lader racisterne dominere tribunerne". Uden at sætte navne på efterlyses med andre ord, at kendte GF-tilhængere som Thomas Helmig, nyligt afdøde Flemming Bamse Jørgensen, biskop Kjeld Holm m.fl. skulle have sagt fra. Selv har hun gjort noget, omkostningerne ved at træde frem (flytte fra Århus, gå under jorden mm) modregnes af gevinsterne på kontoen for "kampen mod racisme".

Når bogen har fået titlen "Forklædt som nazist" er dette ikke i betydningen ydre forklædning. Nogle af bogens bedste passager handler tvært imod om, hvor svært det er for den

unge "almindelige" Charlotte at gøre sig dum og nazistisk i gruppe situationerne (der er selvfølgelig unge søde og intelligente fyre i miljøet, og Charlotte indleder et for hendes projekt dybt problematisk kæresteforhold til én af de blødere nazi spirer). Undercover beklædningen er først og fremmest af indre tankemæssig, sproglig og adfærdsmæssig karakter – at drikke Ceres-Top på flaske suppleret med et Armbitter-shot, et såkaldt Århus-sæt på "Den Hvide Hest", er noget af det mere elementære i forklædningen og projekt dobbeltliv.

Charlotte Johanssen fremstår bogen igennem som fortæller og altså i jeg-form (der er hele 14 x jeg på side 9). Men bogen er, som der også står på forsiden, fortalt til Gjertsen & Gjerding, to unge journalister på Dagbladet Information (hhv. årgang 1985 og 1983). Der er altså tale om fortællende journalistik, som bygger på 60 siders noter, som Charlotte havde taget under de otte måneder, hun var undercover. Hertil timelange samtaler med hovedpersonen og almindelig journalistisk research for at tjekke fakta.

Rekonstruktionen af scener fra Charlottes undercover liv giver en effektiv skønlitterær form, som givet har medvirket til det pænt store medie brag, som bogens udgivelse førte med sig. Imidlertid er det tvivlsomt, om bogen vil holde til meget mere end de 15 minutters berømmelse, som allerede er blevet den til del. Der er for lidt nyt at hente, og det vovelige dyk ind i nazi miljøet bliver ikke dybtgående nok, sammenlignet med eksempelvis Berlinske Ingo Hasselbach's erindringer i "Afregning. En nynazist står af".

Den fortællende journalistik har sine læservenlige fortrin, men kommer alligevel til kort overfor den undersøgende journalistik, når emnet som her er politik i samfundets yderkant og undergrund (organisationer som Nýsir og Vederfølner forbliver bogen igennem perifere). Charlotte samarbejder, trods hendes projekts spontane karakter, med foreningen Redox – en gruppe, der arbejder med at dokumentere den ekstreme højrefløjs aktiviteter. Og ja, hvorfor er det lige, at main stream fodboldfansene på Århus Stadion (og os andre!?) har overladt det til anti-fascister og andre autonome på venstrefløjen at tage kampen op med nazister og højreradikale? Og hvad har de venstreorienterede at byde på fra deres selvbestaltede "efterretningstjeneste", og hvad har PET at byde på? Hvor er politiet/Staten henne i denne bog? Og er det rigtigt, som det har været fremme i pressen, at den gruppe som Charlotte Johanssen har fulgt, har leveret soldater til Afghanistan? Og er det rigtigt, som en sociolog har hævdet, at rockerne er begyndt at rekruttere blandt de højreradikale?

"Forklædt som nazist" er et troværdigt øjebliks portræt af et samvittighedsløst miljø domineret af had og menneskeforagt, man som københavnere mm. kan blive oplyst om ved at læse bogen. Og, som forfatteren, blive forbavset over trives så relativt ubesværet i dejlige Århus.

★